

насъ бы было, ако да мисляхмы и да търсихмы средства, какъ да избѣгнемъ да не правимъ желѣзници, за нѣколко години по-не; а не да мислимъ съ каквы средства и по кой начинъ да ги правимъ, да рискуваме и да гледамы какъ по-скоро да си залостимъ главѣтъ между двѣ плочи . . . А най-странното и необяснимото за мене е, дѣто нѣкой отъ рускитѣ вѣстници, дори отъ по-серьознитѣ ужъ, позволихъ си да поставятъ въпросъ за желѣзницитѣ, като пробенъ камъкъ на нашиѣтъ признателность и непризнателность къмъ Россіѣ!

Въ тѣзи и подобни разговори до дѣ бѣхмы още, завърнахъ ся Н. Пр-ство Свето-Доростолскій. На свършване, азъ казахъ прѣосвящен. Прѣдседателю на Народното Събрание: върху всичко това поговорѣте съ Н. Пр-ство, поразмислѣте и подѣйствувайте, ако можете, въ отстранѣние на видимыѣ опасности. Приготвяхъ ся да си трѣгна, когато св. Червенскій мя попыта.

А що ти ся исплаква дѣдо Мелетій?

— Дѣдо Мелетій го бѣше срамъ да ми ся исплаква, но отъ други отъ странѣ чюхъ, че князьтъ на два пѣтя не го прелѣ на исканѣ ауденциѣ, и че В. П. ужъ сте интригували противу него да го измѣстите и да настаните въ Софіѣ друго. Това може и да не е така, но така мислѣть и казувать хората и азъ немогъ да ви го не кажъ, като мя пытате.

Подиръ пладне, чясѣтъ около четири, азъ наминахъ пакъ кждѣ генералъ тѣ. Н. Прѣвъсходителство го нѣмаше; въведохъ мя въ кабинетътъ му. Тамъ видѣхъ човѣкъ тѣ съ когото вчерашнийтъ день имахмы описанныйтъ кратъкъ разговоръ: негова милость былъ частный секретарь на премьеръ министра и неговъ шюря.

По забѣлѣжителень разговоръ що завързахмы съ него той-зи пѣтъ беше по въпросътъ за рускыйтъ дипломатическый агентъ въ Пловдивъ. Той мя распытваше какъ ся поминува онъ, какъ ся обхожда съ Българитѣ и въобще какъ го иматъ Българитѣ, обычатъ ли го и почитатъ ли го. . ?

Като не желаяхъ да влѣзвамъ въ сериозны расправи по този прѣдметъ, азъ му отговаряхъ въ общи фразы; разказвахъ